

הועידה ה-13 של ההסתדרות

נשיא המדינה עמד על הבמה, מופי תע ובנוך. לרגע קט נעתקו המילים מפיו. מאז קום המדינה, לא אירע דבר כזה.

כשנכנס לאולם ועידת ההסתדרות נתקבל — כרגיל — בתשואות. כש-1501 הי צירים קמים על רגליהם. כשפתח בנאומו הברכה שלו, התכוננו הכל לדיבריינימוס שיגרתיים רגילים.

אולם הנשיא, שהזכיר כי היה בצעירותו מדריך בתנועת הנוער העובד, שירבב לי נאמו כמה מישפטים, שיכלו להיות תמימים — או פחות תמימים. הוא דיבר על שאיפתם הצודקת של העובדים לשמור על רמת-מיחייתם, על חשיבות הצדק הי סוציאלי וכן הלאה.

הפסוקים היו עוברים בשקט. לולא פרצה סיעת-שלי, ובעיקבותיה רבים מאנשי הי מערך וחד"ש, במחאות-כפיים סערות. הי מחיאות ליוו כל מישפט, גברו ותכפו. הן הפכו את נאום הנשיא לביטוי של מחאה נגד המדיניות הכלכלית החדשה.

אחרי המישפט הרביעי של הנשיא, ש-לווה ברעם של מחיאות-כפיים, התפרצו אנשי הליכוד, שתפסו את השליש הימני של אולם בנייני-האומה. הם פרצו בצעיקות-מחאה נגד הנשיא — דבר חסרי תקדים, הנוגד בהחלט את ההדר הבית-רי. אנשי שלי וחבריהם אך חיכו להודמנות זו. עשרות גרונות השמיעו בקצב את היסימה: "מי נמצא — בשילטון — ביציון — פלאטור-שרון!"

אנשי הליכוד השתתקו. הנשיא המשיך בדבריו — והצגה נשנתה: מחיאות

פרועות. זוהי הפעם הראשונה בחולדות המדינה שדברי הנשיא שוסעו. קציר עורר את זעם חסידיו של בגין, כאשר הזכיר את הצורך בקיום הצדק הסוציאלי במדינת ישראל, והצדיק בנאומו את שאיפתם הצודקת של השכירים לשמור על רמת-מיחייתם.

צעקות נגד הנשיא
בעוד אפריים קציר נושא את דברי-הברכה שלו מעל הדוכן, מתחת לדגליתן של 28 המדינות אשר נציגיתן יושבים על הבמה, משטעים אנשי הליכוד את דבריו בקריאות

נסיון הפיצוץ

**בצעקות פרועות
ובגילויים של
ביריונות ניסו
אנשי הליכוד
לפוצץ את**

ועידת ההסתדרות

משל
שנשא נאום מנומס אך תקיף, משוטע אף הוא בי צעקות אנשי הליכוד, עונה להם בזעם.

התפרצות נגדית
עורר-הדיון אבי אורן מסיעת שלי פורץ את הבמה, כאשר ח"כ שמואל רכטמן מהליכוד מנסה להשתלט על המיקרופון. הסדרנים מרחיקים אותו, לעיני משל הנדהם.